

ת"פ (באר שבע) 8237-05-23 - מדינת ישראל נ' ראמי טאה

ת"פ (באר-שבע) 8237-05-23 - מדינת ישראל נ' ראמי טאהמחוזי באר-שבע

ת"פ (באר-שבע) 8237-05-23

מדינת ישראל

נגד

ראמי טאה

ע"י ב"כ עו"ד שאול שניידר

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[05.11.2024]

כבוד השופט, סגן הנשיא יואל עדן

גזר דין

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום: חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התחזות כאדם אחר בכוונה להונות לפי סעיף 441 רישא לחוק העונשין, שימוש במסמך מזויף בכוונה לקבל דבר, לפי סעיף 420 בצירוף סעיף 418 אמצעיתא לחוק העונשין, כניסה לישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, והפרעה לשוטר לפי סעיף 275 לחוק העונשין.
בנוסף, מכוח הסמכות לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) הורשע הנאשם גם בעבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין, והעלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין. נסיבות ביצוע העבירות מפורטות בהכרעת הדין, אשר יש לראות את האמור בה כחלק בלתי נפרד מגזר דין זה. להלן יפורטו עובדות כתב האישום, ובתמצית ההליך.
2. כתב האישום כולל שני אישומים.

על פי האישום הראשון, במועדים הרלוונטיים לא היה לנאשם אישור שהיה או כניסה לישראל כדין. בין הנאשם למתלונן קיימת היכרות מוקדמת על רקע מגורי שניהם עם משפחות המוצא שלהם באותו כפר. במועד שלפני פברואר 2021, לצורך קבלתו לעבודה, התייצב הנאשם בכזב בפני בעלים של מסעדה, כאשר עם תעודת זהות מזויפת, בה הופיעו הפרטים של האחר, לצד תמונת הנאשם.

בתאריך 12/12/2021, התקשר המתלון, אשר כעס מאחר וחש שהנאשם תפס את מקום העבודה שלו במסעדה, למשטרה ודיווח כי במסעדה עובדים שוהים בלתי חוקיים, כשהוא יודע שהנאשם שוהה בישראל שלא כדין. מאוחר יותר, בזמן שהמתלון ואחר שוחחו עם אדם בשם מוחמד, אשר ביקש שהנאשם יגיע למקום סמוך למסעדה, הצטייד הנאשם בבקבוק שתייה ריק עשוי זכוכית, אותו שבר בקצהו על מנת להפכו לכלי משחית, ולאחר מכן הצטייד בכיסא, רץ לעבר המתלון במהירות וזרק לעברו בעוצמה את הכיסא שפגע בקורה בתקרה והוטח אל הקרקע בסמוך לרגלו של המתלון, ומיד לאחר מכן, התנפל על המתלון, הניף למעלה את ידו הימנית שאחזה בבקבוק שקצהו שבור ובאמצעותו דקר בעוצמה גדולה את המתלון בפלג גופו האמצעי באזור החזה מספר פעמים. המתלון ניסה להגן על עצמו ובינו לבין הנאשם התפתח מאבק קצר כששניהם חבוקים, כשתוך כדי כך האחר מכה באגרופים בנאשם על מנת לנסות לסייע למתלון, עד אשר הנאשם שחרר את אחיזתו במתלון וברח מהמקום כשהמתלון והאחר דולקים אחריו.

המתלון פונה באמבולנס לחדר טראומה במיון בבית החולים, כששני פצעי דקירה בחזהו, עבר ניתוח בהרדמה כללית אשר הצריך תפירה, ובנוסף, בבדיקת דימות אובחן שבר מרוסק בצלע 9.

על פי האישום השני, בתאריך 18/04/2023 נעצר הנאשם בעקבות המתואר באישום הראשון. במסגרת מעצרו, פנה אליו שוטר ואמר לו שהתיק שלו בטיפולו והוא מחפש אותו כבר שנתיים. הנאשם בתגובה אמר לחוקר "מי אתה בכלל, יא אתיופי מסריח אני לא מכיר אותך בכלל", וחזר על אמירות דומות מספר פעמים, לא מילא את הוראת השוטר לחזור אל תא המעוכבים, בתגובה לאלה, משך השוטר את הנאשם מהאזיקים שכבלו את ידו, הקים אותו מהכיסא עליו ישב והכניס אותו לתא המעוכבים כשהנאשם מנסה להתנגד לכך עם גופו.

הנאשם החל משתולל, המשיך לומר לשוטר "מי אתה בכלל יא אתיופי מסריח", ובין השניים התפתח מאבק במהלכו עלה הנאשם ועמד על ספסל שנמצא בתוך התא. השוטר שחש שהנאשם ייגח בו, הצמיד את ראשו של הנאשם לקיר מספר פעמים בחוזקה. תוך כדי המאבק, נגרמה שריטה בצווארו של השוטר וחולצתו של הנאשם נקרעה. הנאשם המשיך להתבטא כלפי השוטר כפי שהתבטא קודם לכן כשהוא צורח עליו, ובין השניים היו חילופי דברים, עד אשר הנאשם ירד מהספסל עליו עמד והשוטר יצא מהתא.

המענה, ההליך והכרעת הדין

3. ביחס לאישום הראשון, הנאשם כפר בכל המיוחס לו למעט היותו תושב הכפר שבאזור, וכי לא היה בידיו אישור שהייה או כניסה לישראל.

ביחס לאישום השני, הנאשם כפר בדברים שיוחסו לו כי אמר לשוטר, וכפר בטענה כי לא מילא את הוראות השוטר לחזור לתא המעוכבים ובהתנגדות, כבר בטענה כי השתולל או כי התפתח מאבק, וטען כי המאבק היה מצד השוטר כלפיו, והוא התלונן כנגד השוטר, ונטען כי הוא זה שלמעשה הותקף ע"י השוטר. נשמעו ראיות במסגרתן העידו המתלונן, בעל המסעדה בה עבד הנאשם, ואדם שנטען שהעסיק את הנאשם במסעדה אחרת, האדם אליו התחזה הנאשם, שוטר סויר בקשר לאישום השני, והשוטר בו פגע הנאשם באישום השני. בפרשת ההגנה העיד הנאשם. בהכרעת הדין נקבע כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה, והוכח מעל לספק סביר המיוחס לנאשם בכתב האישום, ויש להרשיעו בעבירות המפורטות בו. בית המשפט נתן אמון בעדותו המהימנה של המתלונן, ומנגד, נקבע כי עדות הנאשם אינה מהימנה, אינה מתיישבת עם ראיות חיצוניות, ועולה כי כל שמבקש הוא, הינו לחמוק מאחריות. נקבע כי בהתנגדות של הנאשם לכניסה לתא המעצר, שהייתה התנגדות פיזית, ובתקיפה שתקף את השוטר אשר ניסה להכניסו לתא ואשר אף גרמה לשוטר לשריטה, יש כדי תקיפה הקשורה באופן ישיר למילוי תפקידו של השוטר, ועולה בבירור כי הנאשם ביקש להכשיל את השוטר בביצוע תפקידו. עוד נקבע כי באמירה הבוטה והמעליבה שאמר הנאשם לשוטר יש כדי להקים את העבירה לפי סעיף 288 לחוק העונשין. לפיכך, נקבע כי מכוח סעיף 184 לחסד"פ יש להרשיע את הנאשם גם בעבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות והעלבת עובד ציבור. הראיות לעונש 4. מטעם המאשימה הוגש בראיות לעונש הרישום הפלילי של הנאשם (תע/1), ממנו עולה כי לנאשם עבר הכולל ביצוע שתי עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, האחת מ-23.5.18 בגינה הוטלו עליו מאסר מותנה והתחייבות, והשנייה מ-14.12.18 בגינה הוטלו עליו מאסר בפועל והופעל המאסר המותנה, כך שהוטל מאסר כולל של חודש ויום, וכן הוטלו מאסר על תנאי, קנס והתחייבות. מטעם הנאשם הוגש בראיות לעונש מכתב המלצה מאת עיריית קטנה, לגבי הנאשם (נע/1). טענות הצדדים: 5. לטענת ב"כ המאשימה:

על אף שמדובר באירועים שונים בזמנים שונים, ומתלוננים שונים, יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד בגין שני האישומים, ועל המתחם לכלול מאסר בפועל בין 5 ל-8 שנים.

לגבי האישום הראשון, העבירה המרכזית והחמורה היא חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329, וכל מקרה של חבלה בנסיבה מחמירה שונה בנסיבותיו.

במקרה שלנו אין מחלוקת שיש תכנון, וזאת לאור שיחה של הנאשם לבן דודו, חבירה לאחר שקרא למתלונן להגיע למקום, והעובדה שהנאשם לא נכנס לעימות בלי שהוא מצטייד בכלי משחית, הוא מגיע לפני הסיבוב בו אמור להיות המתלונן, מצטייד בבקבוק זכוכית וכיסא והולך לפגוע במתלונן.

הנאשם לא הגיע עם סכין למקום האירוע, יש מצד אחד תכנון, אבל בכל הנוגע לכלי המשחית זה מתבצע באופן יחסית מאולתר לפני ביצוע המעשה. הצטיידות הייתה טרם המפגש.

הנאשם תקף את המתלונן שמבצע פעולה חוקית, ובגלל זה הוא מסיים בבית חולים, וזה נתון לחומרה בקביעת המתחם.

הנאשם לא נרתע כשהוא רואה שני אנשים, המתלונן ובן הדוד שלו, הוא זורק את הכיסא, דוקר את המתלונן בעוצמה, דוקר מספר פעמים, המתלונן היה עם מעיל צבאי, עוצמת הפגיעה נלמדת גם מהעובדה שמצד אחד מדובר בבקבוק שבור, אל מול התוצאה, ובסופו של יום מדובר במתלונן שנשברה לו צלע ושתי פציעות חודרות עוברות מעיל עבה, חודרות גם לטחול וגם לסרעפת.

אחרי שהנאשם מבצע את הדקירות הוא בורח מהמקום, המתלונן קורס ארצה ומתבוסס בדם, והנאשם לא הושיט לו עזרה.

לא מדובר בעבירה רגעית של שהייה בלתי חוקית, אלא לפחות חודש וחצי חודשיים, ויש עבירה מתמשכת. העבירה עצמה בוצעה עם תכנון, יש הצטיידות בתעודת זהות מזויפת. התחזות לאדם אחר.

האישום השני מעיד על הנאשם. השוטר חווה את אותה העלבה שכמה שלא ננסה לתאר את התחושה שלו לא נצליח, וסיים עם חבלה.

ביחס לנסיבות העושה, מדובר בנאשם שיש לו עבר פלילי, של שהייה בלתי חוקית, שתי הרשעות משנת 2018, מורשע פעם אחת ונכנס פעם נוספת ומורשע בשנית.

הנאשם נכנס לעבוד עם תעודת זהות מזויפת פרק זמן מאוד ארוך.

משפחת הנאשם מצאה לנכון להתערב באירוע, מבחינה כלכלית, הם שילמו את הוצאות האשפוז של המתלונן בבית החולים, בסך 30,000 ₪. המשפחה ערכה סוג של סולחה, ושילמו 10,000 ₪ נוספים.

המתלונן אמר שמבחינתו הנאשם עשה טעות והם עשו סולחה, שילם את העלויות של הטיפול והנסיעות ומבחינתו תם האירוע.

מנגד, לא ניתן להתעלם מהעובדה שהנאשם כפר בכל אחת מעובדות כתב האישום, אין נטילת אחריות, ואף לא נטילת אחריות חלקית.

באיוזן בין אי לקיחת אחריות, עבר שאינו מכביד, אל מול הסולחה, הענישה צריכה להיות ברף העליון של השליש התחתון של המתחם.

העונש הראוי הוא של 5 וחצי שנות מאסר בפועל, לצד מאסרים מותנים מרתיעים, התחייבות, קנס, ובשאלת הפיצוי בית המשפט צריך לשקול מה הפיצוי הראוי שהיה צריך להיות מוטל, ומהסכום הזה לנכות את מה שהמתלונן אמר שקיבל - 10,000 ₪.

לגבי השוטר עצמו, יש להטיל פיצוי על העלבה עצמה, גם אם ברמה הסמלית לשוטר, על מנת שתצא אמירה ברורה.

6. לטענת ב"כ הנאשם:

התביעה מפריזה במתחם הענישה, ומקלה בהתנהלות של היחידה החוקרת.

האירוע הוא מלפני שלוש שנים, מ-2021, ובמשך שנתיים למעט צו מעצר לא נעשתה כל פעולה לאיתור הנאשם, והארכת צו המעצר זה הדבר היחיד שנעשה.

הנאשם כבן 29 יליד 94, לחובתו שתי הרשעות קודמות של כניסה לישראל ללא עבירות נלוות, אין הרשעות באלימות, לא נפתחו לו תיקים נוספים, ואין לו מאסרים מותנים.

אין לזקוף לחובת הנאשם את העובדה שהוא ביקש לנהל הוכחות. לא היה תכנון לפגוע במתלונן. הם נפגשו באותו יום של האירוע, הנאשם לא הצטייד מבעוד מועד בסכין, בחפץ חד, בנשק קר, אלא כל הנושא הזה היה תכנון חד פעמי, היה שם בקבוק זכוכית, זה היה במקרה, רואים בסרטון שהיה שבר של הבקבוק, לאחר מכן רואים שהיה בין השניים עימות. המתלונן לא הועמד לדין.

לגבי הנזק, מדובר בנזק שהוא מינורי, הוא היה מאושפז יום אחד ולמחרת השתחרר, וזה חתך דק לא מעבר לכך.

המתלונן לא חפץ ברעתו של הנאשם, לא חפץ שיקבל עונש, היה לו מספיק לבוא ולהגיד את הדברים. הוא העיד שמשפחת הנאשם כסתה את כל העלות של הטיפול שלו ופיצתה אותו בסכום מסוים כי לא יכול היה לעבוד חודש חודשיים, ואף נערכה סולחה. כשעורכים סולחה יש לזה משמעות עונשית לפעמים גם בקביעת המתחם. היותו של הנאשם שוהה בלתי חוקי, פוגעת בו בשני מישורים, הראשון שאין לו אפשרות להשתלב דרך שירות המבחן בהליך טיפולי, ואין לו יכולת להיכנס לארץ פעמיים בשבוע ולהשתלב בהליך כזה בארץ, וגם אין לו אפשרות לעשות עבודות שירות.

משני הטעמים הללו, יש לחרוג ממתחם הענישה, גם משיקולי צדק, שכן העובדה שהוא לא יכול להשתלב דרך שירות המבחן בשיקום פוגעת בו.

מתחם הענישה אמור להיות בין מספר חודשי עבודות שירות בשים לב לאירוע, עד 20 חודשים. זהו המתחם עבור כל האירועים גם יחד.

לגבי האישום השני, הנאשם הואשם בהתחלה רק על הפרעה לשוטר, ולא ניתן להשית עונש הרבה יותר, כשאנחנו בוחנים את האירוע עם השוטר, אז נכון שלשוטר היה סימן אבל לא מדובר בתקיפה חמורה, גם בהתנהלות שראינו בסרטון, גם השוטר קרע לו את החולצה, הייתה שם השתוללות.

זו לא תקיפת שוטר רגילה. היה כאן מאבק מצד הנאשם שהוא יותר אחיזת ידיים או אחיזה בבגדים שלו, אני מניח שהשריטה נגרמה מאותה התנהלות. אין מחלוקת על השריטה, אך לא ראינו משהו מכוון, ועל העבירה הזו לא היה מקבל יותר ממאסר על תנאי.

זו הסתבכות ראשונה שלו מבחינת אירוע פלילי של אלימות.

לגבי הפיצוי, לא צריך לתת פיצוי גבוה, בפרט לאור כך שהמשפחה פיצתה אותו הן בנושא הטיפולי והן באובדן ההכנסה שלו באופן מיטבי, והוא גם העיד על זה.

הנאשם שייך לעיירה שנקראת קטנה, הוגש אישור מהמועצה שלהם, הנאשם אדם נורמטיבי יש לו אח שהוא מטפל בו, האח הוא על גבול הרצף, הוא המטפל ועוזר מבחינה כלכלית, מבחינה טיפולית, וגם במועצה מכירים את המקרה של האח וגם אותו, הם סברו שבית המשפט יקשיב לרחשי ליבם שמדובר באדם ללא אורח חיים עברייני. הוא אדם נורמטיבי וזה המקרה היחידי שהוא כשל ומבקש את התחשבות בית המשפט.

הנאשם אמר שהוא האח הגדול שמפרנס את המשפחה, וגם שומר על אחיו הקטן, הוא היחיד שעובד, ומפרנס את המשפחה, כשהיה עובד היו לו אישורים, ואם קרה סכסוך בין שתי משפחות, הוא לא חייב שיאשימו אותו. "הסכסוך נגמר והוא אמר שאין בינינו שום דבר. יש מלא דברים שהם לא נכונים בכתב האישום".

הערכים המוגנים ומתחם העונש ההולם

7. בביצוע העבירות, בנסיבות ביצוען, פגע הנאשם בערכים המוגנים ביסודן אשר המרכזי בהם הוא שמירה על שלמות גופו של אדם, חייו וכבודו, בביטחון הציבור, בסדר הציבורי, בהגנה על אנשי חוק המבצעים תפקידם, גופם וכבודם, וכן בריבונות המדינה וזכותה לקבוע מי יבוא בשעריה.

בשני האישומים מדובר בעבירות חמורות. באישום הראשון, מדובר באלימות תוך שימוש בנשק קר, בקבוק זכוכית אשר הנאשם שבר כדי להופכו לכלי תקיפה, בו השתמש ודקר את המתלונן, בשל כעסו עליו.

לצד זאת מדובר בהתחזות תוך שימוש במסמך מזויף על מנת לקבל מקום עבודה, והכל תוך שהייה בישראל שלא כדין במשך פרק זמן של לפחות חודש ימים.

באישום השני הנאשם מעליב עובד ציבור, שוטר, באופן בוטה, ופועל באלימות כנגדו, תוך כדי מילוי תפקידו של השוטר נאמנה, ולא הועילה ההתייחסות המתונה של השוטר, הנאשם המשיך בהתנגדותו ובהתנהלותו האלימה, כמפורט בהכרעת הדין.

כל אלו צריכים לקבל ביטוי במתחם העונש ההולם, אשר צריך לבטא את המענה העונשי ההולם למכלול העבירות בשני האישומים.

אין מחלוקת בין הצדדים כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד, ואכן למרות הזמנים השונים של ביצוע חלק מהעבירות, והנפגעים השונים, יש לקבל את עתירת הצדדים בעניין זה, שכן המעשים כולם, קשורים בקשר הדוק זה לזה.

ביחס לעבירת החבלה בכוונה מחמירה, היא אכן בצועה בתכנון כטענת ב"כ המאשימה, ואכן התכנון לא היה משך פרק זמן ארוך קודם לכן, אלא מאותו יום. בכך אין לשלול את קיומו של תכנון, ויש לבחון אותו ואת חומרתו בהתאם לנסיבות המקרה.

רף הפגיעה בערכים המוגנים בשני האישומים הינו גבוה. החבלה בכוונה מחמירה בוצעה תוך שימוש בכלי נשק קר, בקבוק שהנאשם שבר כדי לדקור באמצעותו את המתלונן. מדובר בדקירה באזור מסוכן ביותר, בפלג גופו האמצעי של המתלונן באזור החזה, דבר שגרם לדימום ולשבר בצלע, שבר המלמד על עוצמת הדקירה שביצע הנאשם.

הנאשם ברח מהמקום, המתלונן החל מדמם, והנאשם הותירו לדמם ולא עשה כל פעולה לצמצום הנזקים האפשריים ממעשה הדקירה.

לבסוף, לאחר ההחלמה, נראה אכן שהתוצאה של המעשה והנזק הפיזי אשר נותר למתלונן אינם חמורים, ומצבו של המתלונן כעת שפיר, וגם עובדה זו יש להביא במכלול הנסיבות, אך אין היא מקהה את החומרה של המעשה, את חומרת הכוונה שבבסיס המעשה, ואת הצורך במענה עונשי הולם.

גם העבירות של ההתחזות, שימוש במסמך מזויף וכניסה ושהות בישראל שלא כדין הן ברף גבוה של חומרה. ההתחזות והשימוש במסמך מזויף נועדו לקבלת מקום עבודה, והשהות בישראל שלא כחוק הינה נמשכת משך לפחות חודש. גם באישום השני מדובר ברף גבוה של פגיעה בערכים המוגנים. ההעלבה הבוטה, והאלימות כלפי השוטר, לצד כלל הנסיבות המפורטות בו, מביאים למסקנה זו.

8. שוב ושוב הודגש בפסיקה הצורך להילחם בעבירות אלימות בכלל, ועבירות אלימות תוך שימוש באמצעים שונים בפרט, וחומרת הניסיון לשימוש באלימות לפתרון סכסוכים. להלן התייחסות הפסיקה לעבירות אלימות ולשימוש באלימות לפתרון סכסוכים, תוך שמודגשת חומרתו ומודגש הצורך במלחמה בהן.

ע"פ 759/16 גברין נ' מ"י (13.6.2016): "בית משפט זה עמד לא אחת על כך שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם אלימות החותרת תחת זכותו של אדם לשלמות גופו ... וכן על הצורך להרתיע את הפונים לפתרון סכסוכים בכוח הזרוע באמצעות השתת עוונשים הולמים ומשמעותיים. זאת במטרה להעביר את המסר כי החברה אינה סובלנית להתנהגויות מסוג זה..."

ע"פ 4697/11 מ"י נ' סילמאן אלצאנע (24.3.2013): "חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם פתרון סכסוכים בנשק קר או חם, במיוחד כאשר תופעות מסוג זה מתרחשות חדשות לבקרים ולא פעם בתחום המשפחה. תרומתו של בית המשפט למאמץ שנועד למגר התופעה צריכה לקבל ביטוי ברמת הענישה הנקוטה".

ע"פ 3863/09 מ"י נ' חסן (10.11.2009): "האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. מצווים אנו ליתן ידנו למלחמה העיקשת בתופעת הבריונות שפשטה בארצנו, וידע כל מי שנוטל לעצמו את החרות לנהוג באלימות, כי הוא עלול לשלם על כך בחרותו".

ע"פ 8314/03 שיהאד נ' מ"י (7.6.2005): "בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטוייה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה".

9. הענישה בעבירות האלימות, לרבות בעבירות לפי סעיף 329 לחוק העונשין, כוללת מנעד רחב, ומתחם העונש ההולם נקבע בהתאם לנסיבותיו של כל אירוע, חומרתו, האלימות אשר ננקטה במסגרתו ותוצאותיה. ר' ע"פ 5153/13 פלוני נ' מ"י (13.1.2014) - "קשת הענישה בעבירות אלימות, תוך שימוש בנשק קר, רחבה ומגוונת".

קביעת המתחם אינה קשורה אך בעבירה כפי נוסחה ועונשה בחוק, אלא, ובעיקר בנסיבות המסוימות בהן בוצעה, תוצאותיה ומידת חומרתה. למתחם הנקבע היבט אינדיבידואלי הקשור למקרה המסוים הנדון. ר' ע"פ 1323/13 רח' חסן ואח' נ' מ"י (5.6.2013). להלן פסיקה רלוונטית לעבירות השונות, אשר יש לאבחנה בהתאם לנסיבות כל מקרה. כאמור, מדובר במתחם כולל אחד, אולם עליו לבטא את כלל העבירות אליהן הוא מתייחס, בשני האישומים. בע"פ 9168/18 טארק קשור נ' מ"י (26.2.2019), הורשע המערער לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ותקיפה הגורמת חבלה ממשית, בכך שכאשר היו המתלונן ובן דודו ביחד עם אחרים, המערער שהה אף הוא במקום והיה תחת השפעת אלכוהול. בין השלושה החל עימות אשר במהלכו סטרו המערער ובן הדוד זה לזה והמתלונן בעט ברגלו של המערער. בהמשך, שרט המערער את המתלונן בחזהו באמצעות בקבוק זכוכית שבור ולאחר מכן עזב את המקום. מספר דקות לאחר מכן, שב המערער למקום כשהוא אוחז בבקבוק השבור, ניגש אל המתלונן ובן דודו - אשר החזיק בידו חפץ - הניף את ידיו אל עבר המתלונן ודקרו בידו באמצעות הבקבוק השבור. בהמשך התעמת המערער עם בן הדוד ולאחר מכן נמלט מהמקום. כתוצאה ממעשיו של המערער נגרם למתלונן חתך עמוק בפרק ידו השמאלית והוא נזקק לניתוח, לגיבוס ידו ולהמשך טיפול פיזיותרפי. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין שנה לשלוש שנים וחצי, השית על המערער 33 חודשי מאסר לריצוי בפועל, הפעיל מאסר מותנה בן 6 חודשים, חציו בחופף וחציו במצטבר, כך שהתקופה הכוללת של עונש מאסר הועמדה על 36 חודשים. הערעור נדחה. בע"פ 8431/17, 8381/17 מ"י נ' טל איכילוב (24.4.2018), הורשע המערער על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (שימוש בנשק קר), בכך שדקר את המתלונן בעיניו ובראשו באמצעות חפץ חד, עת הלך האחרון לכיוון ביתו. בעוד המתלונן ניסה להתגונן, המשיך המערער לתקוף אותו. כעבור זמן מה, הרפה המערער מהמתלונן, ועזב את המקום. בין המערער למתלונן היכרות מוקדמת, ובעבר התגלע סכסוך ביניהם. כתוצאה מהדקירות ומהתקיפה, נגרמו למתלונן חבלות חמורות, ביניהן: חתכים מסביב לשתי עיניו, פצע חדירה עמוק בעין שמאל, חתך בגבה הימנית, שברים בפנים, ופצעים וחתכים בגב כפות ידיו, והוא נזקק לטיפול רפואי, שכלל, בין היתר, ניתוח בעינו השמאלית. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 18-40 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המערער 22 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. על גזר דין זה הוגשו ערעורים על חומרת וקולת העונש. הערעור על חומרת העונש נדחה, והערעור על קולת העונש התקבל בחלקו ועונשו של המערער הוחמר ל - 34 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 6684/16 חלווא נ' מ"י (9.7.2017) (אליו הפנה ב"כ המאשימה), הורשע המערער בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לאחר שמיעת ראיות, בכך שבמפגש בצהריי היום בין המערער ואנשים נוספים במקום ציבורי, המתלון התיישב בשולחן בו ישב המערער עם אחרים, המערער ביקש ממנו להתרחק, וכך פעל המתלון. אדם אחר שהבחין במעשה ניגש אל השולחן היכה עליו בחוזקה והתפתחה קטטה בינו לבין המערער, אשר במהלכה נטל המערער בקבוק מזכוכית ושבר אותו. המתלון ניגש בכוונה להפריד בין המתקוטטים והדף את המערער לאחור באמצעות רגלו. המתלון נפל וכשקם חתך המערער אותו בצווארו, תוך שימוש בזכוכית. למתלון נגרם חתך בצוואר והוא אושפז לצורך קבלת טיפול בפציעה ושוחרר למחרת. בגזר הדין נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 3 ל-7 שנות מאסר בפועל, והוטלו 4.5 שנות מאסר. בערעור נקבע כי אכן יש להחמיר בעבירות אלו ולתת דגש לשיקול ההרתעה הכללי ותרומה למניעת התופעה, אך לאור כך שמדובר באירוע שהתרחש במהירות והפגיעה במתלון התבררה כלא חמורה יחסית, עברו של המערער אינו מכביד, והוא שילם את הפיצוי שהוטל עליו, הועמד עונש המאסר על שלוש שנים וחצי.

בע"פ 935/14 איגור אוסטרוביץ נ' מ"י (30.11.2014), הורשע המערער על פי הודאתו, בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. המערער הגיע לבית אביו ביחד עם המתלון, חברתו של המתלון ואחיו. במהלך ארוחת הערב, בה הוגשו משקאות אלכוהוליים, התפתח דין ודברים בין המערער לבין המתלון, שבעקבותיו נכנסו השניים לבית האב. לאחר שהמתלון הפציר במערער "שיירגע", שלף המערער שני סכיני מטבח שהיו חבויים מתחת לחולצתו והטיח במתלון שלא 'יתחיל איתו'. לאחר שהמתלון יצא מן הבית, נכנסה אליו חברתו ושוחחה עם המערער. בשלב מסוים נכנס המתלון לבית וקרא לחברתו, או אז תקף המערער את המתלון בסכין מטבח וגרם לו לחתכים ביד ובכתף שמאל. המתלון פנה לברוך מהמקום, אך המערער דקרו שוב, דקירה עמוקה, בשכם. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 3.5 ל-5 שנות מאסר בפועל והשית על המערער 50 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון דחה את הערעור תוך שציין: "הפסיקה נוטה בבירור להחמרה בענישה בגין העבירה והמעשים בהם הורשע המערער".

בע"פ 1554/13 פלוני נ' מ"י (19.5.2015) הורשע המערער לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, תקיפה סתם ושיבוש מהלכי משפט, בכך שלאחר שהתפתחה קטטה בתחנת דלק, בשלב מסוים הוציא המערער חפץ חד באמצעותו חתך אחר בצווארו ובפניו מספר פעמים עד שנפל ארצה מדמם, ובהמשך היכה מי שהייתה במקום בפניה ובעט בה בצלעותיה, ולאחר מכן תקף אדם נוסף, איתו התפתחה הקטטה, וחתך אותו בצווארו באמצעות החפץ החד. השניים שהותקפו באמצעות החפץ חד פונו לבית החולים כשהם מדממים, לאחד נגרמו חתכים בלחי שמאל, באזור הצוואר, בקרקפת ובאוזנו השמאלית הוא סבל מדימום עורקי, נזקק לעשרות תפרים ואושפז למשך 4 ימים, ולאחר נגרם חתך בצוואר ואף הוא נזקק לעשרות תפרים. נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 4 ל-10 שנות מאסר, והוטל עונש של 7 שנים וחצי, בגין עבירות האלימות, ו-6 חודשים במצטבר בגין עבירה נוספת שבוצעה של שיבוש מהלכי משפט, והופעל במצטבר מאסר על תנאי של 7 חודשים, כך שסה"כ הוטלו 8 שנים ו-7 חודשים של מאסר לריצוי בפועל, זאת לצד פיצוי בסך 60,000 ₪ לכל אחד מהמתלוננים, ו-1,500 ₪ למתלוננת.

בערעור הועמד העונש על עבירות האלימות על 6 חצי שנות מאסר, ונקבע כי זהו "עונש ברף הגבוה של הענישה המקובלת בעבירות כאלה", והעונשים האחרים יוותרו בעינם, כך שהמאסר הכולל הועמד על 7 שנים ו-7 חודשים.

בע"פ 6373/11 זריהן נ' מ"י (30.5.2013), הורשע המערער בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, בכך שלאחר תקרית בין המתלונן לבין בנו של המערער, ניגש המערער אל המתלונן כשהוא מצויד בכלי מזכוכית, קילל אותו והנחית את כלי הזכוכית ושבר אותו על צווארו של המתלונן, פרצה קטטה, המתלונן נפל ארצה מדמם אך המערער המשיך לבעוט בו ולהכותו באגרופים עד אשר הצליח המתלונן לברוח. המתלונן פונה לטיפול רפואי בבית חולים, נגרמו לו מספר חתכים בצוואר שהצריכו תפירה והותירו צלקות קשות והגבלה בתנועת הצוואר וחתך בלחי וחתך באוזן אשר גם הם הצריכו תפירה, נשברה לו שן, ונגרמה לו חבלה ונפיחות רבה באף וחבלה במרפק. נגזרו 6 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך 50,000 ₪. בערעור נקבע: "המערער ראוי לעונש קשה בגין האלימות החמורה ופגיעתה הרעה. שיקולי הגמול וההרתעה מחייבים מאסר ממושך מאחורי סורג ובריח". לצד זאת נקבע כי המערער ראוי למידה מסוימת של רחמים והתחשבות בשל נסיבותיו, ונקבע כי "ניתן להפחית קמעה מתקופת המאסר כדי העונש יעמוד ברף הענישה המקובל ...", הופחתה שנת מאסר ועונשו הועמד על 5 שנים.

ביחס לעבירות שהייתה הבלתי חוקית בישראל, אשר הייתה כאמור בפרק זמן של לא פחות מחודש ימים, התחזות לאדם אחר בכוונה לרמות ושימוש במסמך מזויף בכוונה לקבל דבר, נפנה לת.פ. 19314-06-23 (מחוז-ת"א) מ"י נ' אלרגאי (27.12.2023) שם הורשע הנאשם תושב שטחי הרשות שאינו רשאי להיכנס לישראל, בביצוע עבירות של שהייה בלתי חוקית, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, התחזות לאדם אחר ושימוש במסמך מזויף במטרה לקבל דבר, בכך שדאג וקיבל לידי תעודת זהות מזויפת הנושאת פרטים של אזרח ישראלי, כשהוא מצויד בתעודה המזויפת הציע עצמו למעסיקים שונים באינטרנט, זומן לראיון בחברת אבטחה, ביצע תהליך שבסופו קיבל תעודת מאבטח, תעודת הסמכה לבדוק ביטחוני ורישיון לנשיאת נשק, כשהמסמכים נושאים פרטים שאינם פרטיי האמיתיים, ואף קיבל נשק ושתי מחסניות, ועבד כמאבטח עד שנעצר. נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 8 ל-20 חודשי מאסר בפועל, הוטל 14 חודשי מאסר בפועל, והופעל מאסר מותנה בן 4 חודשים במצטבר, כך שהוטלו 18 חודשי מאסר. יצוין כי הנאשם שם לא הורשע בעבירות נשק.

ביחס לעבירות בהן הורשע הנאשם מכוח האישום השני וסעיף 184 לחסד"פ, הפרעה לשוטר, תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות והעלבת עובד ציבור - הנאשם פגע באיש חוק בעת מילוי תפקידו, והעליבו, שוב ושוב, באמירת הביטוי הבוטה כאמור.

דברים ומעשים אלו של הנאשם פוגעים באופן אישי בשוטר עת מילא תפקידו נאמנה. דברים ומעשים אלו מהווים גם פגיעה בשלטון החוק, וממחישים את הצורך להגן על שוטרים המבצעים עבודתם. לפגיעה באיש חוק המבצע מלאכתו, מה גם שמדובר בפגיעה הקשורה באופן ישיר לביצוע מלאכתו, יש ליתן מענה עונשי אשר יבטא את חשיבות הערכים המוגנים של הגנה על אנשי חוק, ועל שלטון החוק. לחשיבות של ההגנה על אנשי חוק הן מפני העלבה והן מפני פגיעה נפנה לדברים הבאים מרע"פ 5579/10 דוד קריה נ' מ"י (2.8.2010): "יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית. כאמור על מול אלימות מילולית שכזו המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנקוט בענישה מרתיעה. הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, "וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד ... מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו" ... בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ובמעמדם ... על כן בתי המשפט מחייבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים ...".

ועוד נפנה לדברים הבאים מרע"פ 5579/10, אשר בנוסחם רלבנטיים ושימיים גם כלפי הנאשם כאן: "איני יודע מאין לקח המבקש את החוצפה ועזות המצח להתנהג בדרך שכזו לשוטרים במהלך מילוי תפקידם".
ברע"פ 1860/07 שחר נחמני נ' מ"י (14.6.2007) הורשע המבקש, על פי הודאתו, בביצוע עבירות של תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 273 לחוק העונשין והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין, בכך שהפריע לשוטרים הממלאים תפקידם כחוק בסירוב לפנות את רכבו משטח השוק, סירב להזדהות, וכאשר נאמר לו שהוא מעוכב ונדרש להתלוות לשוטרים, תקף שניים מהם, באופן שבעט ופגע באחד מהם בבטנו, נשך שוטר אחר בידו, ותקף שוטר שלישי אשר נחבל בידיו חבלות של ממש. בית משפט השלום גזר על המבקש 7 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה והופעל מאסר על תנאי בחופף למאסר בפועל. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש, וגם בקשת רשות הערעור נדחתה, תוך שנקבע כי העונש שהוטל בבית משפט השלום הוא עונש קל ביותר, אשר אינו עומד במגמת ההחמרה בגין עבירות אלימות, וכך נפסק: "העבירות שביצע המבקש חמורות מאוד, לנוכח העובדה שהוא תקף שוטרים באופן הראוי לכל גנאי והסתייגות. העונש המירבי בגין העבירות שבוצעו על-ידו צריך היה להסתכם בשש שנות מאסר בפועל, וזאת אף מבלי שיובא בחשבון עונש המאסר על תנאי אשר היה תלוי ועומד כנגדו. כך שהעונש שהוטל עליו בבית משפט השלום הוא עונש קל ביותר, ואינו עומד במגמה של החמרת העונש בגין עבירות של אלימות. אף אם נביא כנימוק לקולא את העובדה שהמבקש עובד כרגע, ואת בקשת הסליחה על-ידו, הרי שאין די בכך כדי להצדיק הקלה כה משמעותית כעונשו. ואבהיר שוב, בעבירות של אלימות קשה ובמיוחד כנגד נציגי החוק, בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים, כאשר העונש המירבי הכתוב בחוק, ראוי לו שיהיה נקודת מוצא".

בעניין רע"פ 1860/07 הרשעת המבקש הייתה בעבירה לפי סעיף 273 לחוק העונשין, אשר הענישה לצידה, כמו גם חומרתה, פחותה מהענישה אשר לצד העבירה בה הורשע הנאשם כאן שהיא לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין. מנגד, הנסיבות של תקיפת השוטרים במסגרת רע"פ 1860/07 כמו גם התוצאות של תקיפות אלו חמורות יותר.

10. שני האישומים כוללים עבירות חמורות בנסיבות חמורות של ביצוע, ועל המתחם לבטא חומרה זו. העבירה של חבלה בכוונה מחמירה בוצעה תוך שימוש בנשק קר, בקבוק זכוכית ופגיעה במתלונן בדקירה בחזהו באמצעות הבקבוק ששבר, דבר שהצריך ניתוח בהרדמה כללית, תפירה ובדיקות נוספות, וכאמור הנאשם גרם גם לשבר מרוסק בצלע. למקום בו בוצעה הפגיעה בגופו של הנפגע, חשיבות, שכן הדבר מעיד על הסכנה ופוטנציאל הסכנה בה העמיד הנאשם את המתלונן. מדובר בנסיבות חמורות של ביצוע העבירה, במסגרתן כאמור הנאשם בורח ומותיר את המתלונן לדמם.

כך גם הנסיבות של ביצוע העבירות האחרות באישום הראשון חמורות. ההתחזות והשימוש במסמך מזויף בוצעו כדי להשיג מקום עבודה, והשהות בישראל שלא כדין הייתה לפרק זמן ארוך, אשר הינו לא פחות מחודש ימים.

באישום השני, העלבת עובד הציבור הייתה תוך ביטוי קשה ובוטה, ובאותו אירוע הנאשם גם תוקף שוטר בנסיבות מחמירות.

לענישה ההולמת לכל אלו, צריך המתחם ליתן ביטוי.

לאור כל המפורט לעיל, אני מוצא את מתחם העונש ההולם לכלל העבירות אשר ביצע הנאשם, בנסיבות ביצוען, ככולל מאסר בפועל בין 4.5 ל-7 שנים. על הענישה לכלול גם רכיב של פיצוי וקנס וכן מאסר מותנה. ביחס לקנס, לאור נסיבותיו של הנאשם, וכן לאור המאסר בפועל המוטל, הקנס יהיה מתון. הענישה

11. לא מצאתי כי בעניינו של הנאשם יש לחרוג ממתחם העונש ההולם, לא לקולא ולא לחומרה. הנאשם לא קיבל אחריות על מעשיו, כפר באשמתו והעלה טענות עובדתיות אשר נדחו תוך שלא ניתן אמון בעדותו. זוהי זכותו המלאה של הנאשם, ככל נאשם, לעמוד על חפותו להעלות טענותיו. לאי קבלת אחריות יש משמעות בקביעת הענישה. ר' ע"פ 8421/12 בן חיים נ' מ"י (29.2.2013) בו נפסק: "איני סבורה כי בשלב גזירת הדין ניתן להתעלם מהשאלה אם הנאשם נטל אחריות למעשיו או אם הוא מוסיף וכופר בהם. שיקולים בדבר לקיחת אחריות והבעת חרטה נוגעים לליבת מלאכת הענישה וקשורים בקשר הדוק למרבית שיקולי הענישה - סיכויי השיקום, הרתעת היחיד והגנה על שלום הציבור. השאלה אם הנאשם, לאחר שנמצא אשם, נוטל אחריות למעשים שבהם הורשע עומדת במרכז של שיקול השיקום, שכן לקיחת אחריות והבעת חרטה הם קריטריונים חיוניים שבהם נעזרים בתי המשפט וקציני שירות המבחן לצורך הערכת פוטנציאל השיקום של הנאשם שלפניהם. שיקולים אלו מהווים גם אינדיקציה חשובה לצורך בהרתעת הנאשם, שהרי אי לקיחת אחריות מצידו עשויה להעיד על צורך בהרתעה קשה יותר באמצעות השתת עונש כבד יותר. כמו כן הם נוגעים לצורך בהגנה על הציבור, שכן היעדר חרטה ואי נטילת אחריות על המעשים מעידים ברוב המקרים על מסוכנות וחשש מוגבר לחזרה על המעשים בעתיד. 21. דומה, אם כן, כי יהיה זה בלתי אפשרי לקבוע עונש בלי להתחשב בשאלה אם הנאשם, לאחר שנמצא אשם, לקח אחריות על המעשים - שאלה המהווה בסיס למרבית שיקולי הענישה, כאמור. יחד עם זאת, אדגיש כי כפירתו של נאשם שהורשע אינה צריכה לשמש שיקול עצמאי להחמרה בעונש, כשם שבחירתו של נאשם לנהל הוכחות לא תיזקף לחובתו...".

הנה כי כן, כמצוטט לעיל, העדר חרטה ואי נטילת אחריות יכולה להעיד על מסוכנות, על חשש מוגבר לחזרה על המעשים, ואי לקיחת אחריות יכולה להעיד על צורך בהרתעה קשה יותר באמצעות עונש כבד יותר. הנאשם לא קיבל כל אחריות על מעשיו, ומשכך גם לא הביע כל חרטה או צער על ביצוע המעשים או על התוצאה והפגיעה במתלונן הנפגע באישום הראשון, ובשוטר הנפגע באישום השני. בנסיבות אלו, משאין קבלת אחריות או חרטה, יש ליתן משקל להרתעת היחיד. זאת לצד הצורך ליתן משקל גם להרתעת הרבים בעבירות אלו בכלל, ובפרט בעבירות של תקיפת השוטר, ההפרעה לשוטר והחבלה בכוונה מחמירה. הנאשם יליד 1994, ולחובתו עבר פלילי בעבירות של כניסה לישראל שלא כדין. כאמור, הוגש מכתב המלצה מהעירייה במקום מגוריו של הנאשם. על פי מכתב זה הנאשם הוא המפרנס היחיד של משפחתו, ויש לו אח עם צרכים מיוחדים.

הגם שלנאשם עבר פלילי, עבר זה רלבנטי אך לעבירת הכניסה לישראל שלא כדין, ואין בעברו של הנאשם מי מהעבירות האחרות, או כל עבירת אלימות.

לאור הצורך במתן משקל לשיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים, היה מקום לשקול הטלת ענישה ברף גבוה במסגרת המתחם.

יחד עם זאת, לאור הנסיבות האישיות של הנאשם, והסוגיה המשפחתית המפורטת לעיל ובטענות ב"כ הנאשם, וכן לאור כך שאין בעברו עבירות אלימות, תוטל הענישה אמנם מעל הרף התחתון של המתחם, אך לא בחלקו הגבוה. 12. ביחס לפיצוי, הוא ייקבע על דרך האומדן כפי קביעתו בהליך הפלילי.

בפיצוי למתלונן יובאו בשיקולים התשלומים שהמתלונן מאשר ששולמו עד כה. מובן כי אין בסולחה כדי לשלול הטלת פיצוי בהליך הפלילי, אולם הדבר ישמש בשיקולי קביעתו. אני מוצא כי מעבר לסכומים ששולמו יש להטיל פיצוי בסך 10,000 ₪.

בפיצוי לשוטר יובאו בשיקולים ההעלבה הבוטה באמירות אשר חזרו על עצמן, והתקיפה והאלימות של הנאשם כלפי השוטר, ואני מוצא כי על הפיצוי לשוטר לעמוד על סך 10,000 ₪.

13. לאור כל האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:
מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 5 שנים. מתקופת מאסרו ינוכו ימי מעצרו על פי רישומי שב"ס.
מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים. הנאשם ישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על עבירת אלימות מסוג פשע.
מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים. הנאשם ישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על עבירת התחזות, שימוש במסמך מזויף, העלבת עובד ציבור או כניסה לישראל שלא כחוק.
פיצוי - הנאשם ישלם למתלון, ע.ת.1, פיצוי בסך 10,000 ₪, הפיצוי ישולם ב - 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם בתוך 30 יום מהיום, ויתר התשלומים מידי 30 יום לאחר מכן.
פיצוי - הנאשם ישלם לשוטר רס"מ מוקט טקה ע.ת. 16, פיצוי בסך 10,000 ₪, הפיצוי ישולם ב - 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם בתוך 30 יום מהיום, ויתר התשלומים מידי 30 יום לאחר מכן.
קנס - קנס בסך 2,000 ש"ח או מאסר למשך 10 ימים תחתיו; הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם בתוך 90 יום מהיום ויתר התשלומים מידי 30 יום לאחר מכן.
זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.
ניתן היום, ד' חשוון תשפ"ה, 05 נובמבר 2024, במעמד הצדדים.